Er sólin hnígur

Hannes Hafstein

Auður Guðjohnsen
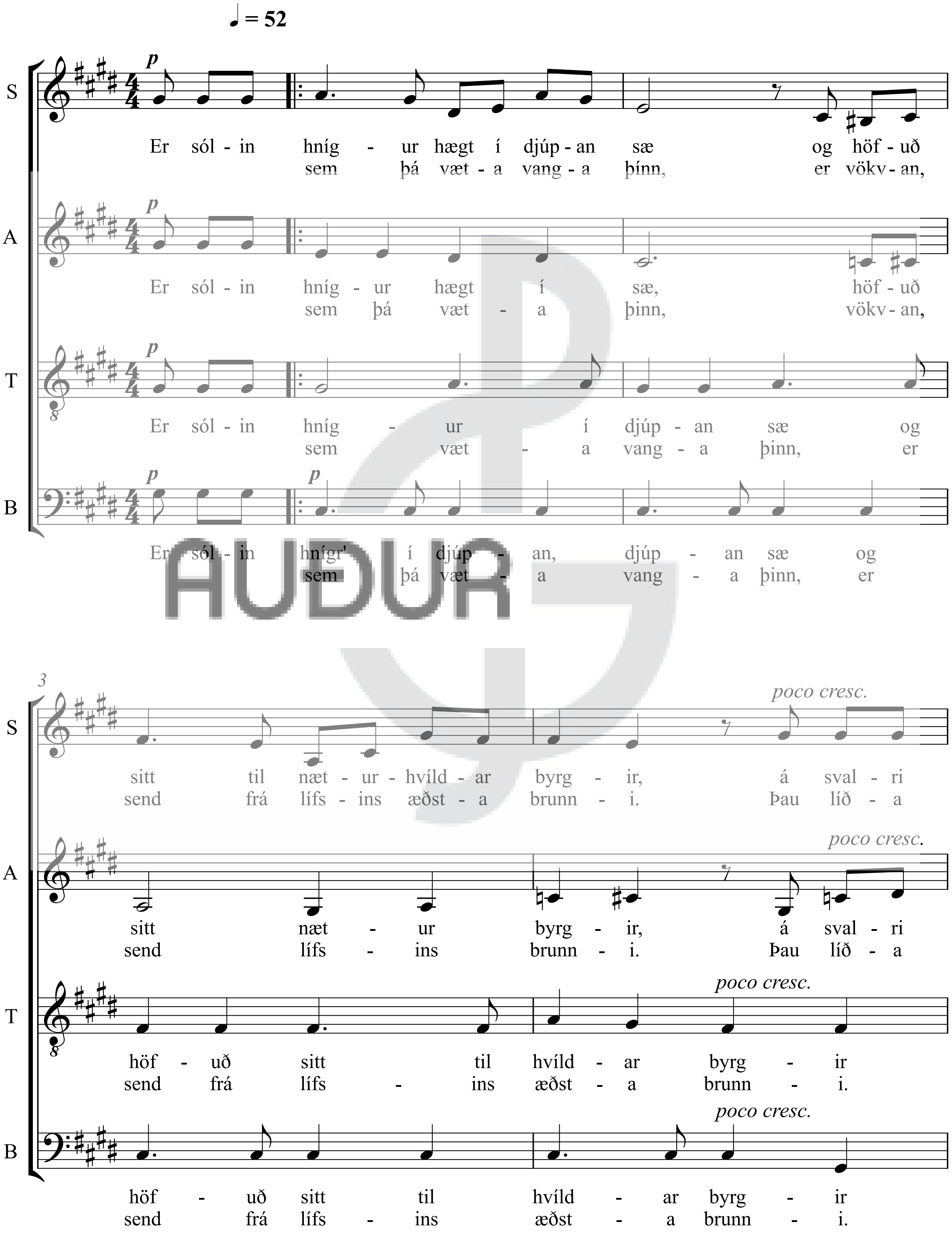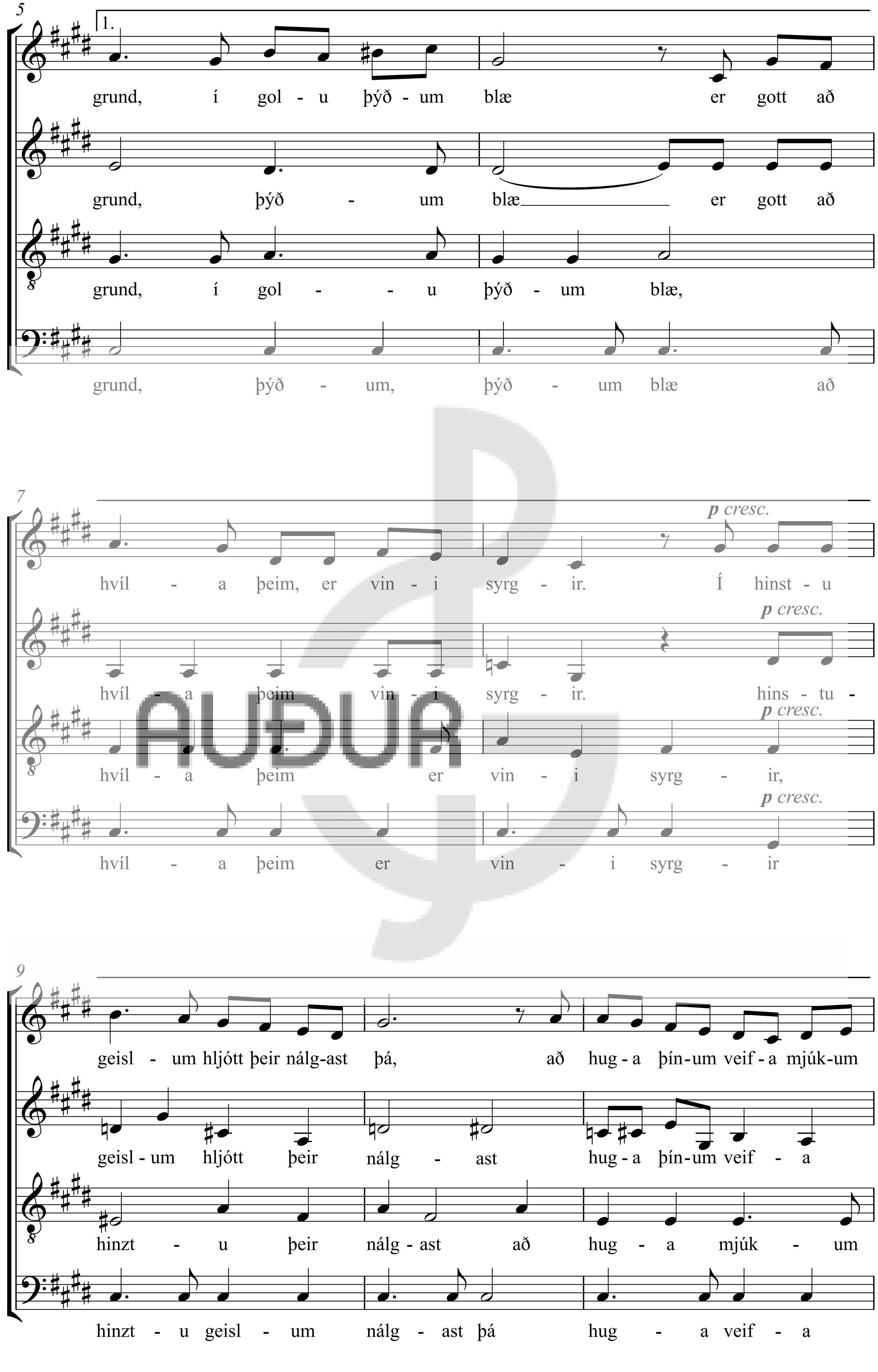
5
1.
S
grund, í gol - u þýð - um blæ er gott að
A
grund, þýð - um blæ er gott að
T
grund, í gol - - u þýð - um blæ,
B
grund, þýð - um, þýð - um blæ að
7
p cresc.
S
hvíl - a þeim, er vin - i syrg - ir. Í hinst - u
A
hvíl - a þeim vin - i syrg - ir. hins - tu -
T
hvíl - a þeim er vin - i syrg - ir,
B
hvíl - a þeim er vin - i syrg - ir
9
S
geisl - um hljótt þeir nálg-ast þá, að hug - a þín-um veif - a mjúk-um
A
geisl - um hljótt þeir nálg - ast hug - a þín-um veif - a
T
hinzt - u þeir nálg - ast að hug - a mjúk - um
B
hinzt - u geisl - um nálg - ast þá hug - a veif - a
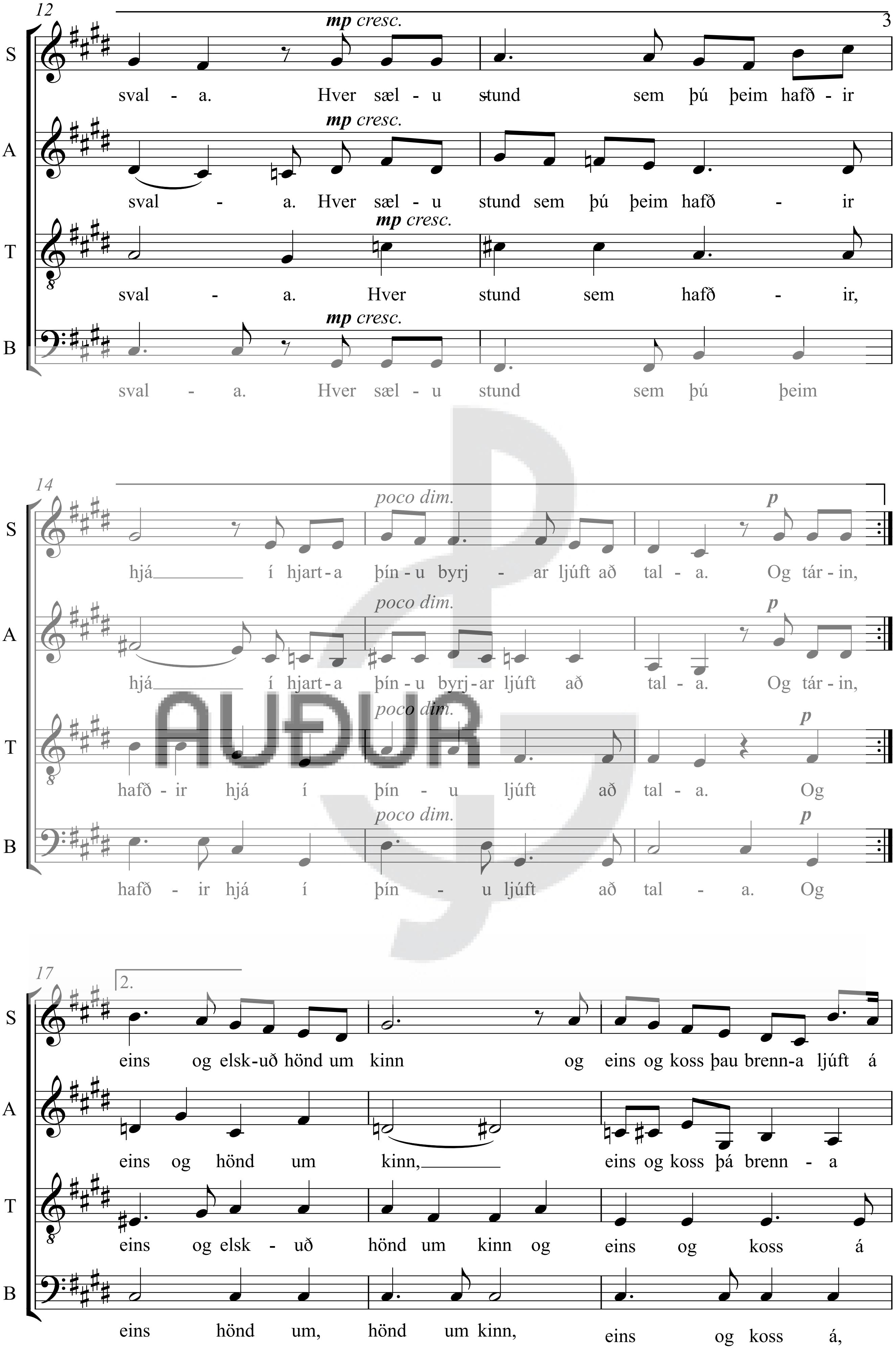
12
mp cresc.
S sval - a. Hver sæl - u stund sem þú þeim hafð - ir
A sval - a. Hver sæl - u stund sem þú þeim hafð - ir
T sval - a. Hver stund sem hafð - ir,
B sval - a. Hver sæl - u stund sem þú þeim
14
poco dim.
p
S hjá í hjart - a þín - u byrj - ar ljúft að tal - a. Og tár - in,
A hjá í hjart - a þín - u byrj - ar ljúft að tal - a. Og tár - in,
T hafð - ir hjá í þín - u ljúft að tal - a. Og
B hafð - ir hjá í þín - u ljúft að tal - a. Og
AUÐUR
17
2.
S eins og elsk - uð hönd um kinn og eins og koss þau brenn - a ljúft á
A eins og hönd um kinn, eins og koss þá brenn - a
T eins og elsk - uð hönd um kinn og eins og koss á
B eins hönd um, hönd um kinn, eins og koss á,
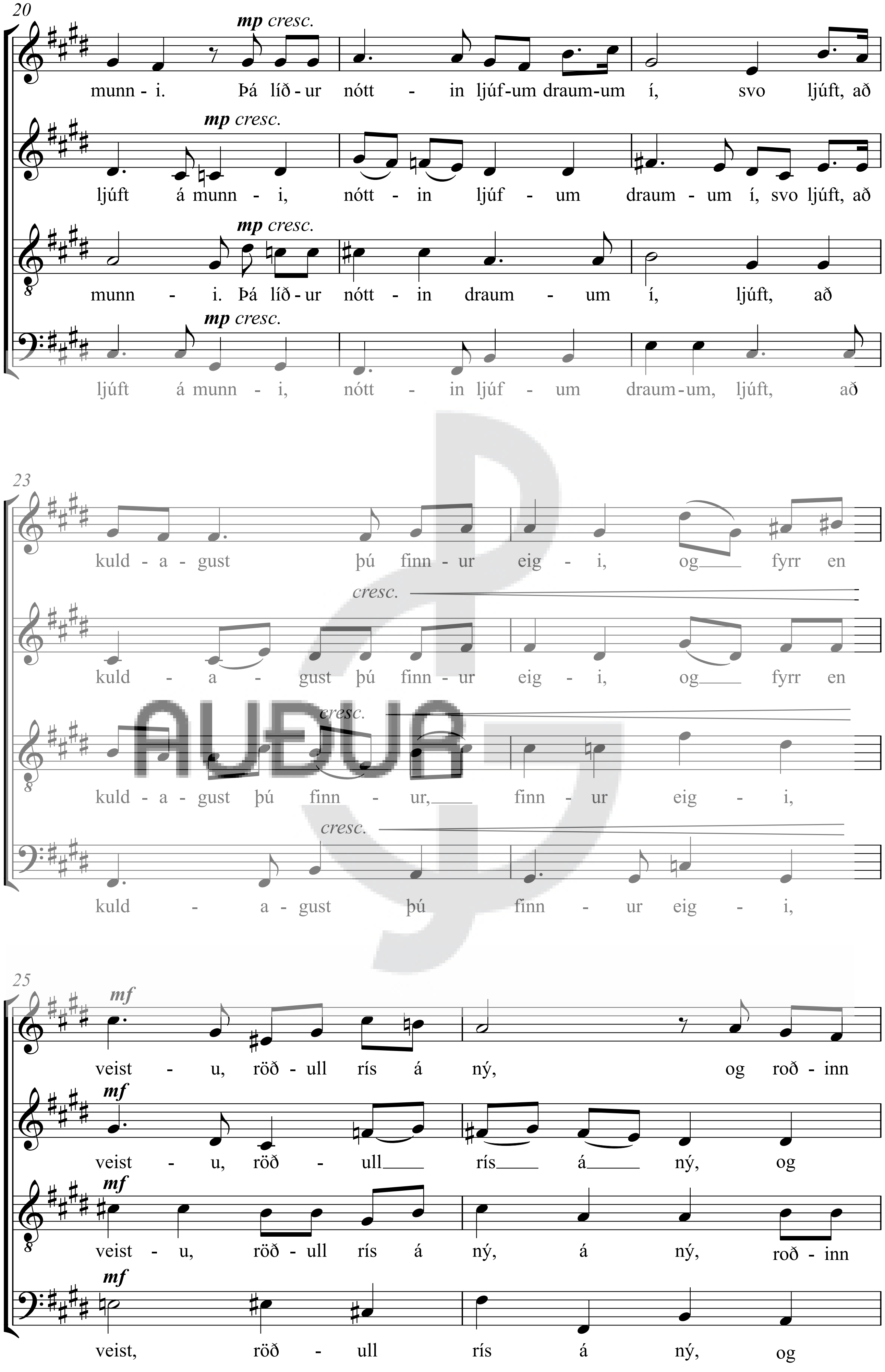
20
mp cresc.
munn - i. Þá líð - ur nótt - in ljúf-um draum-um í, svo ljúft, að
mp cresc.
ljúft á munn - i, nótt - in ljúf - um draum - um í, svo ljúft, að
mp cresc.
munn - i. Þá líð - ur nótt - in draum - um í, ljúft, að
mp cresc.
ljúft á munn - i, nótt - in ljúf - um draum-um, ljúft, að
23
kuld - a - gust þú finn - ur eig - i, og fyrr en
cresc.
kuld - a - gust þú finn - ur eig - i, og fyrr en
cresc.
kuld - a - gust þú finn - ur, finn - ur eig - i,
cresc.
kuld - a - gust þú finn - ur eig - i,
25
mf
veist - u, röð - ull rís á ný, og roð - inn
mf
veist - u, röð - ull rís á ný, og
mf
veist - u, röð - ull rís á ný, á ný, roð - inn
mf
veist, röð - ull rís á ný, og
AUÐUR
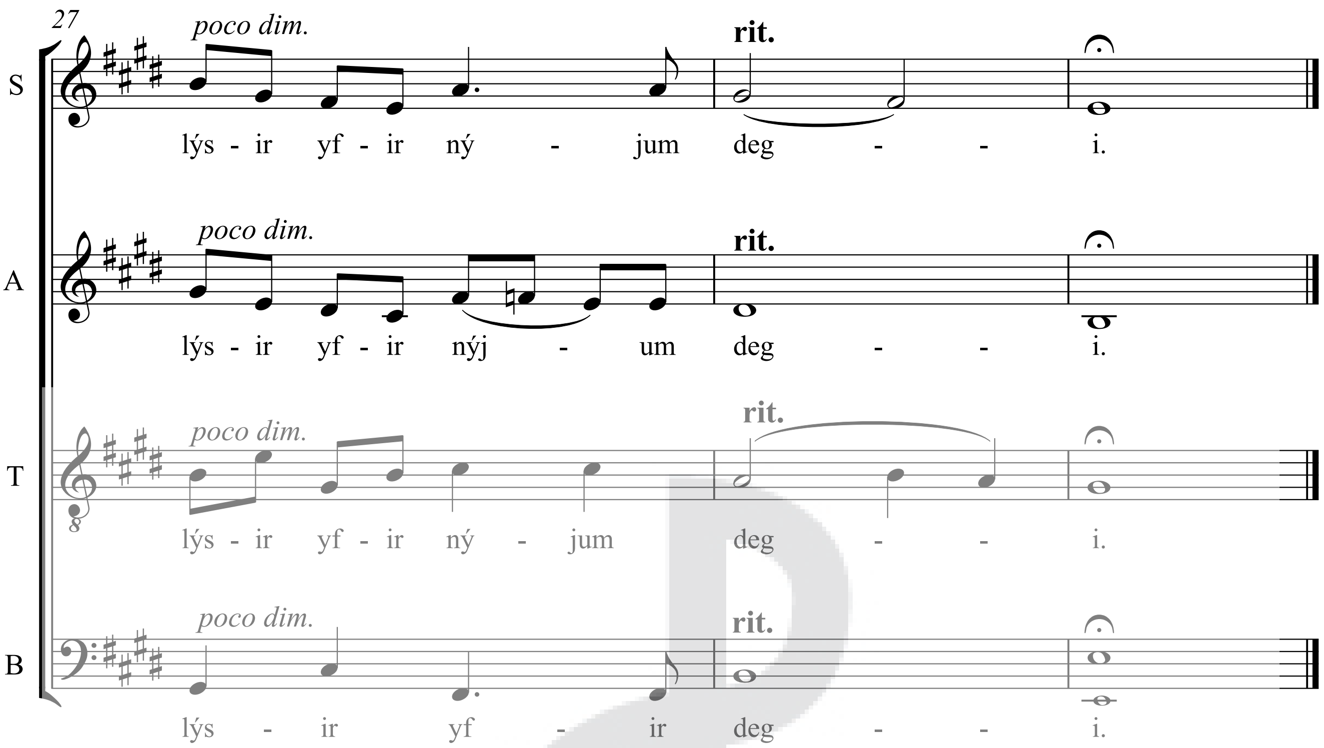
Er sólin hnígur hægt í djúpan sæ
og höfuð sitt til næturhvíldar byrgir,
á svalri grund, í golu þýðum blæ
er gott að hvíla þeim, er vini syrgir.

Í hinstu geislum hljótt þeir nálgast þá,
að huga þínum veifa mjúkum svala.
Hver sælustund, sem þú þeim hafðir hjá
í hjarta þínu byrjar ljúft að tala.

Og tárin, sem þá væta vanga þinn,
er vökvan, send frá lífsins æðsta brunni.
Þau líða eins og elskuð hönd um kinn
og eins og koss þau brenna ljúft á munni.

Þá líður nóttin ljúfum draumum í,
svo ljúft, að kuldagust þú finnur eigi,
og, fyrr en veistu, röðull rís á ný,
og roðinn lýsir yfir nýjum degi.